

sus : de mensâ planâ Anaximenes & Empedocles : de infinitâ radi-
se quâ deorsum nitatur Xenophanes Colophonius apud Aristote-
lem l. 2. de Cælo, cap. 12. Plutarchum l. 3. de placit. Philosoph. c. 10. &
apud alios absque fundamento afferant.

Sed & aërem hunc nostrum orbiculariter circumfu-
sum esse globo terraqueo non minus quàm illud certum est
ex eclipsibus lunaribus, in quibus extremitas obfuscantis
umbræ, quàm non à Terra sed ab aëre spargi primus accura-
tè notavit Keplerus in *Astron. Opt.* p. 268. & 270. lineam circula-
rem repræsentat, adeoque sui quoque corporis rotundita-
tem arguit. Totum igitur hoc complexum, ex aqua, terra
simul & aëre constans, quod à potiori parte denominatum,
unico vocabulo TERRÆ plerumque venire solet, Sphæræ
rationem obtinet, & globosum est, si in se consideratur.

Quemadmodum autem Lunæ corpus, quod in se spe-
ctatū non minus quàm Terra globosum esse deprehenditur,
nudis tamen oculis eminus visum ut circulus planus, seu di-
scus, apparet; ita Terra nostra globosa vicissim ex orbe luna-
ri observata disci rationem obtinet, & ut planum circulare
Selenitis apparet. Siquidem ex *Euclide in Opticis theorem 25.*
& *Albazeno l. 3. propos. 25. Omnis Sphæra eminus spectata circulus*
videtur.

Nempe, quia oculus ob majorem distantiam deceptus
non animadvertit, radium centralem minorem esse radio
collaterali, sed arbitratur è globo sibi transmissos radios o-
mnes eandem habere longitudinem, fieri igitur solet, ut sim-
plicem & planam superficiem oculus eam esse putet, quæ
propiùs visa magnam convexitatem habet.

Coeterum discus ille nudis saltem oculis è Luna visus
perfectè quidem rotundus & circularis apparet, licet mag-
nis eminentiis & cavitatibus Terra sit quàm refertissima,
propter magnam enim distantiam, quâ Luna Terram post se
relin-